SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 24 AUGUSTUS 1939

LIMONADE MET EEN RIETJE!

DE VERGEETACHTIGE POPIPERIUS

DOOR COR GELDHOF

POM, de kleine kabouter, was zo op het oog een leuk, grappig ventje, maar als je hem gekend had, zou je zeker gezegd hebben: „Och, och, wat een onuitstaanbaar kereltje is dat! Dat ventje moppert hele dagen! Een prettige kameraad voor de andere kabouters, hoor!"

Ja, Pommetje wás ontevreden, verbazend ontevreden! Maar hij was bovendien geweldig dom. Moet je horen! Pommetje vond het zó vreselijk, dat hij een kabouter was. Vroeger had hij daar helemaal geen erg in gehad, maar sedert een paar jaar vond hij het verschrikkelijk.

„Altijd maar in dat akelige bos!" mopperde hij telkens. „Dezelfde bomen, dezelfde bloemen, dezelfde kabouters, en nooit eens een dier! Ik heb er genoeg van! Als je honderddrieënnegentig jaar bent, wil je wel eens wat anders! Ik wou maar, dat ik een konijn of een vos was of een olifant of zóiets!

Wie zó denkt is dom, oliedom! En van een kabouter verwacht je dat helemaal niet! Maar Pommetje dácht niet alleen dom, hij dééd ook dom! Je zult dit al gauw merken.

Op een morgen, dat Pommetje van kwart voor zeven tot kwart voor twaalf onafgebroken op een knoestige wortel van een eikeboom had zitten mopperen, sprong hij opeens op.

„Ik ga naar Popiperius!" riep hij vrolijk. „Ja, dat is een idee! Vooruit, Pommetje! Vooruit! Je had dat al honderd jaar eerder moeten doen!"

En toen het ventje dit gezegd had, holde hij het gladde, bemoste bospad af, zo snel zijn kleine beentjes dit toelieten.

Popiperius, de tovenaar, stak zijn hoofd met de groene puntmuts om het hoekje van de deur, en hij lachte en knikte, zoals hij dat gewoon was. Popiperius was altijd heel vriendelijk. En behalve dát was hij.... maar neen, dat merk je zo dadelijk wel.

„Zo, Pommetje!" lachte de tovenaar vrolijk. „Ik ben blij, dat ik je zie! Hoe gaat het? Kan ik je met iets helpen?"

„Ja, dat kunt u!" zei de kleine man. „Ik wil wat anders zijn! Ik ben nu al honderddrieënnegentig jaar een kabouter, en dat begint mij knapjes te vervelen. Ik wou wel, dat ik een spreeuw of een olifant was!"

„Nou, dat lijkt mij ook heel aardig!" zei Popiperius. „Maar kom binnen, Pom, kom binnen! Ik heb vanmorgen bramenlimonade gemaakt, en die moet je bepaald eens proeven. Fijn spulletje, hoor! Als je niet oppast, slik je je tong na."

Pommetje had dorst gekregen van het harde lopen, en daarom zei hij beleefd: „Alstublieft, meneer!" En toen stapte hij Popiperius' huisje binnen.

Jongen, jongen, wat een lekkere limonade was dat! Pommetje slikte zijn tong wel niet in, maar hij dronk twaalf bekertjes achter elkaar leeg, en toen zijn bekertje voor de dertiende maal gevuld werd, zei hij:

„O, meneer Popiperius, wat lekker! Maar.... mag ik nu even rusten? Ik word zo dik, weet u! Als u 't goed vindt, kunnen we dan misschien een ogenblikje praten. Ik wou zo graag een lammetje worden!"

„Een lammetje? Wat aardig! Lammetjes zijn de snoezigste diertjes, die ik ken," zei de tovenaar. „En we behoeven er niet eens lang over te praten, want één woord, en je bent het! Weet je 't goed?"

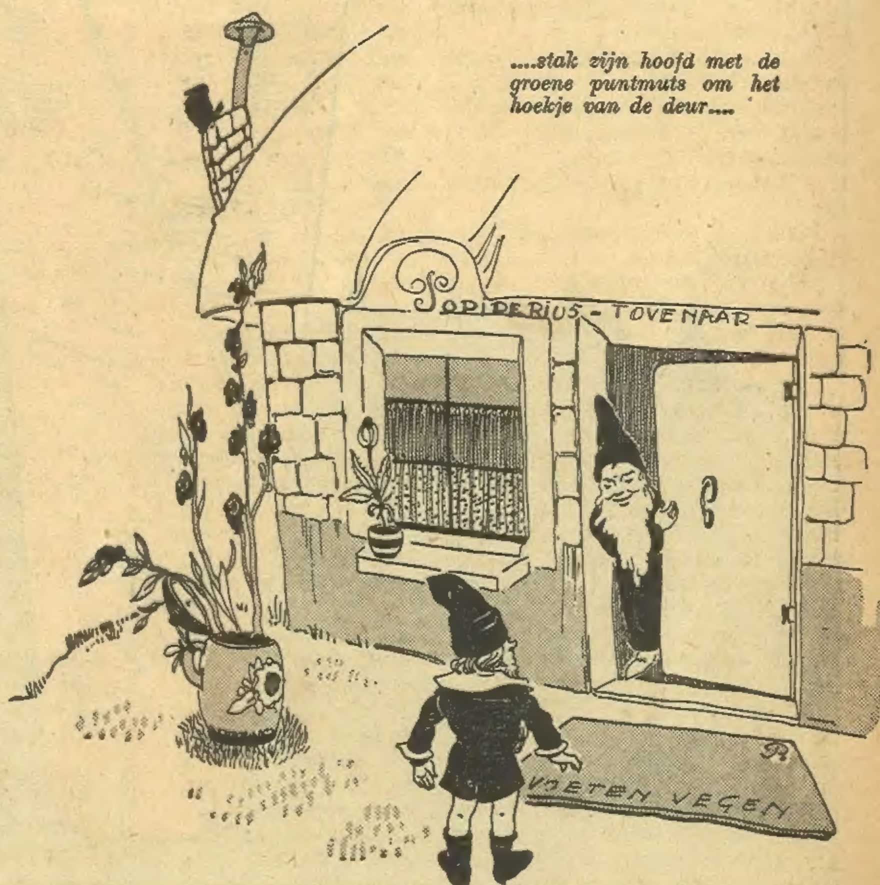
„Ja, meneer, ja! Heus!" zei Pommetje.

„Daar gaat ie dan!" lachte Popiperius. „Luister maar. Pantiola.... pantiolapipera.... pantiola.... la .... la.... Deksels, nu ben ik het vergeten!"

„Wat.... wat zegt u?" stotterde Pommetje verschrikt.

„Ik ben het woord vergeten," zei de tovenaar. „Maar dat is niet erg, hoor! Even in mijn toverboekje kijken, en je hebt je zin. Een ogenblik!"

Popiperius zocht in de zakken van zijn wijde, purperrode mantel

....stak zijn hoofd met de groene puntmuts om het hoekje van de deur....

....en sloegen naar hem, of joegen hem weg. Het was vreselijk.

maar het boekje kwam niet voor de dag.

„Ja, dat's waar ook!" zuchtte de tovenaar nu. „Ik heb het ergens gelegd. Maar waar? Ja, dat kan ik mij nu toch helemaal niet herinneren!"

Popiperius begon overal te zoeken, en dat duurde wel een half uur. Toen voelde hij nóg eens in een van zijn zakken, en....

„Kijk, dat's nu toch toevallig, hè?" zei hij. „Ik heb het tóch in mijn zak! Ik heb vergeten in die zak te voelen! Nou, Pommetje.... opgelet! Daar gaat ie! Hocus.... pocus.... pantiolapiperatorum! Uitstekend, hè?"

Pommetje was een lammetje geworden. „Mèèèè.... mèèèè.... mè, mè, mè...." riep hij vrolijk, wat zoveel betekende als: „Duizendmaal dank, meneer Popiperius!" en toen huppelde hij de deur uit.

Maar.... de volgende dag kwam Pommetje al terug.

„Ben je daar wéér?" vroeg de tovenaar verbaasd. „Heb je er al genoeg van? Wou je soms een ánder dier worden?"

„Alstublieft!" blaatte Pommetje zacht. „Gisteren ben ik eens even buiten het bos geweest, en toen heeft een boer mij gepakt, om mij mee te nemen. Maar ik ben gelukkig ontsnapt. Nee, een lam te zijn bevalt mij niet, en niets dan gras te eten is óók niet lekker! Kunt u mij niet in 'n ooievaar veranderen? Dan heb ik in het najaar nog een prettig reisje naar Afrika."

„Een ooievaar? Wel, als het anders niet is.... opgelet, kleine Pom! Eén.... twéé.... Hocus... pocus rorariro.... rorirori.... rirariro.... rara.... ro.... ri.... En lastig woord, hè? Gek, dat het mij nu weer niet te binnen schiet! Wacht, mijn boekje! Ha, daar heb ik het! Even kijken! Zo, juist.... Hocus. pocus.... rorarirorarirom! Heila.... wat is dát nu?"

Popiperius keek eensklaps erg verdrietig en verlegen, en.... daar was wel reden voor. Pommetje was niet in een ooievaar, maar.... in een vlieg veranderd!

„Neem mij alsjeblieft niet kwalijk, Pom!" zei hij zacht. „Ik heb mij zoëven vergist. Ik had pirapoeripara, neen.... parapri.... och, ik bedoel piroerapa.... nu kan ik het mij op het ogenblik niet meer herinneren! Niet erg, hè? Maar weet je, wat nu zo vervelend is? Wie ik in een vlieg verander, moet 'n week lang een vlieg blijven! Maar och.... een week duurt gelukkig niet lang. Vind je 't erg?"

Pommetje gaf geen antwoord, en verdrietig zoemend vloog hij de kamer uit.

De kleine Pom beleefde nu nare dagen. Hij moest zich voortdurend verbergen, want de meeste vogels, die hij zag, probeerden hem te vangen en op te eten. Wel zocht hij dan een schuilplaats onder 'n heester of onder het gras, of in een spleet in de schors van een boom, maar ook daar ontdekten zij hem. Hij wist gelukkig telkens te ontkomen, en eindelijk vloog hij, ten einde raad, naar zijn vriendjes, de kabouters. Maar zij herkenden hem natuurlijk niet. en sloegen naar hem, of joegen hem weg. Het was vreselijk.

Toen de week eindelijk voorbij was, haastte hij zich, zo snel zijn vleugeltjes hem dragen konden, naar het huisje van den vergeetachtigen tovenaar. Hij zoemde naar binnen en....

„Ha! Daar is Pommetje!" riep Popiperius vrolijk. „Niet prettig hè, een vlieg te zijn. Ja, dat weet ik wel! Maar ik kon er heus niets aan doen! Nu ga ik eerst een kabouter van je maken, en dán.... Opgelet, Pom! Vooruit maar! Pi-carbo-no! Ben je nu een kabouter, of ben je 't niet?"

Ja, Pommetje was weer het oude Pommetje geworden. De tovenaar had zich ditmaal niet vergist!

„Klaar is kees!" lachte Popiperius tevreden. „En wat zal ik nú van je maken, Pom? Keuze genoeg! Zoek maar uit! Wat zal 't wezen?"

„Niets!" riep Pom. „Ik ben een kabouter en ik blijf het! U bent mij te vergeetachtig, hoor!"

En toen hij dat gezegd had, stapte hij vlug het kamertje uit en op zijn kleine, vlugge beentjes holde hij het bos weer in.

DOOR VALLY

ALS 'T HAANTJE KRAAIT

Des morgens, als het zonnelicht
Voor 't eerst de wolken breekt.
Wip ik gezwind de veren uit,
Nog voor dat 't haantje spreekt.

Want doe ik 't niet, dan knort die haan:
„Sta op, jij luie Piet,
Je schaamt je zeker in de grond,
Als dat je moeder ziet!

De vogels tsjilpen al rondom,
Het slapen is gedaan!
Ik schaam me, vent.... kokoriko,
Al ben ik maar een haan!"

Zo stapt hij langs mijn venster heen;
En knik ik hem dan toe,
Dan zwiept zijn pluimstaart op en neer
En speelt hij kiekeboe.

En kom, als ik naar buiten kijk
En 't zonnetje zie staan,
Dan denk ik: tja, jij hebt gelijk,
Al ben je maar een haan!

PRINS VALIANT
RIDDER ZONDER VREES
door HAROLD R. FOSTER

Copyright opera mundi

KITTY MUIS EN HAAR HOND

DOOR BRANDON WALSH

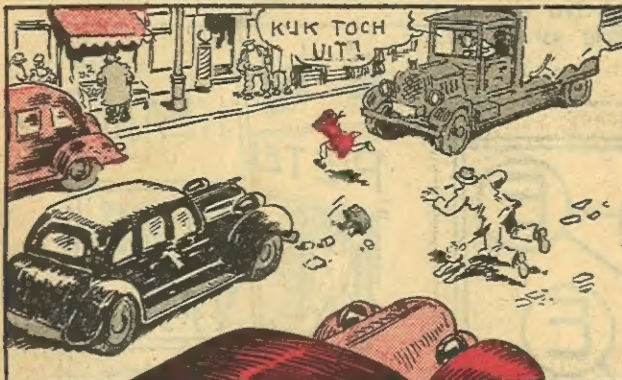

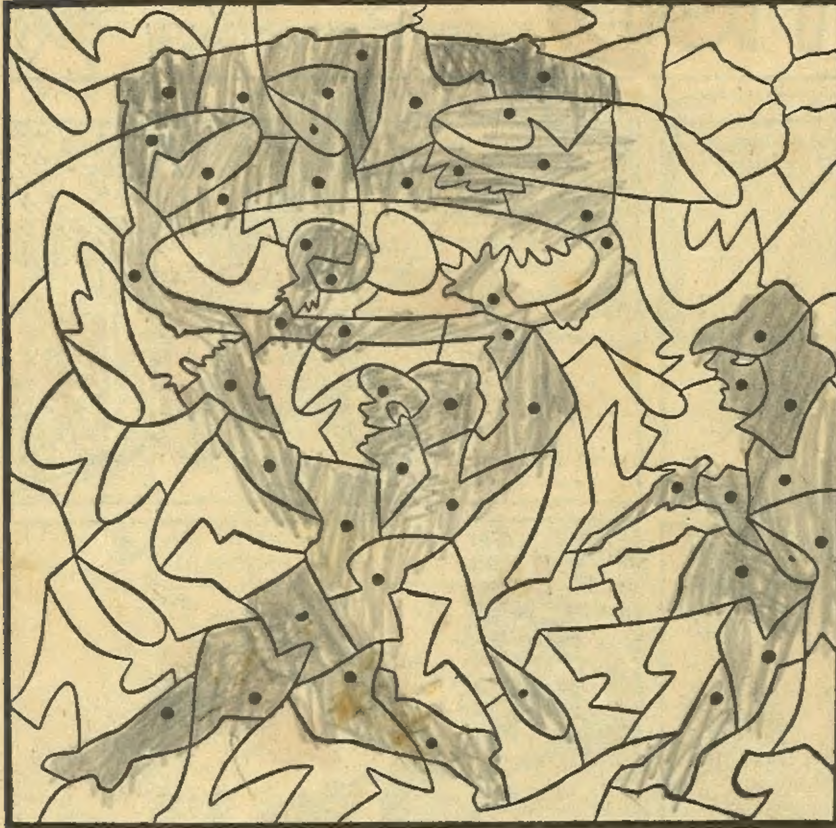

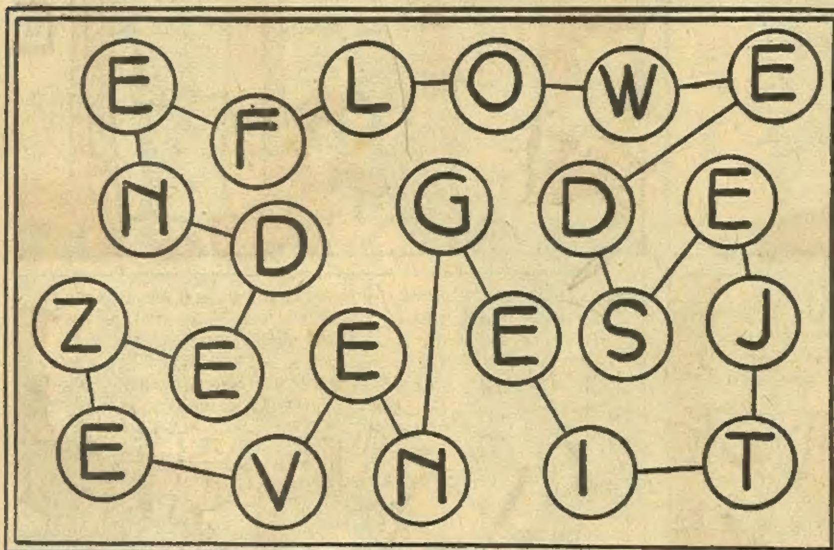

Copyright opera mundi

BONT ALLERLEI

LEVE DE MUZIEK! Jan en Piet zijn allebei dol op muziek en ze laten ook geen gelegenheid voorbijgaan om dat op luidruchtige manier te bewijzen. Nu zijn ze weer op stap. Maak de vakjes met een puntje keurig zwart en dan zien jullie die twee grapjassen wel.

SPROOKJESPUZZLE Door precies langs de lijnen te gaan kan je de naam van een bekend sprookje vinden. Je moet echter zien uit te vissen bij welke letter je moet beginnen. Heb je dat eenmaal gevonden, dan gaat het makkelijker.

Oplossingen vorig nummer

CIRKELPUZZLE

Van buiten naar binnen: 1. Aap. 2. Pap. 3. Wip. 4. Lip. 5. Kip. 6. Pop. 7. Sop. 8. Hap. 9. Mep. 10. Sap. 11. Pip. 12. Kop.

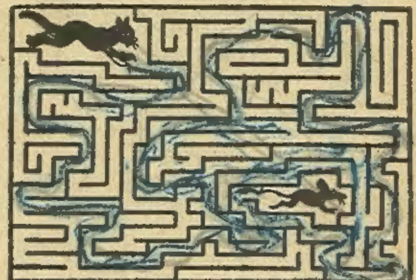
WIE DOET ER MEE?

6 — 8 — 4 = 18
4 — 6 — 8 = 18
8 — 4 — 6 = 18
18 18 18 18 18

STERPUZZLE

56.

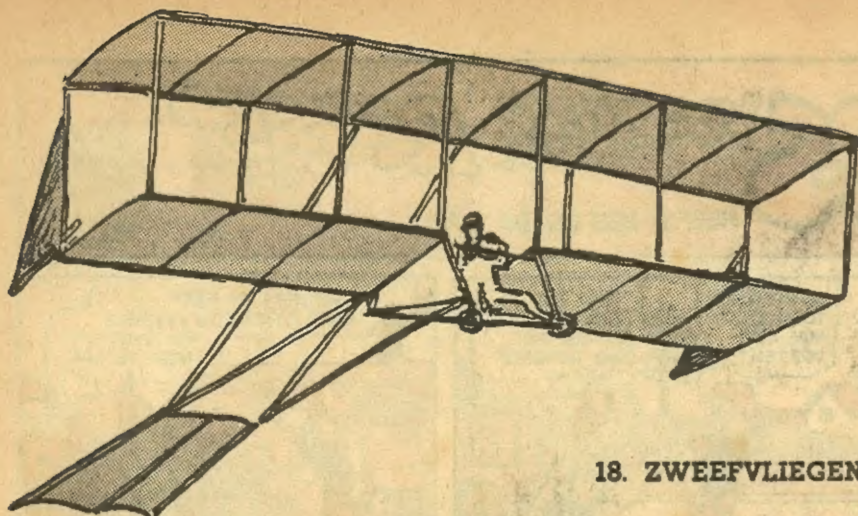
KAT EN MUIS

LADDERPUZZLE

Verander klam in vast. Je mag telkens in elk vakje tussen de sporten één letter van het woord wijzigen. Dus in totaal vier keer. De vierde keer moet dan tevens het laatste en gevraagde woordje „vast" geven.

18. ZWEEFVLIEGEN

VLIEGEN: *Vroeger en Nu*

Onderwijl zat een zekere Lawrence Hargrave, in Australië, ook niet stil. Hij werkte aan 't perfectionneren van een soort vliegend „bakje". De eerste machine, die hij gebouwd had, was voorzien van een motor, aangedreven door samengeperste lucht. Die lucht zou de beweegbare vleugels van zijn machine in actie moeten brengen. Maar het kwam niet zo ver. Het was allemaal heel mooi en goed op papier, maar in de praktijk, waar het ten slotte toch op aankwam, liep het alles op niets uit.

Hij liet zijn gemotoriseerd vleugelsysteem dan ook schieten en legde zich voornamelijk toe op 't bouwen van vliegende en zwevende bakjes.

Graham Bell, de uitvinder van de telefoon, zette samen met Glenn H. Curtin de experimenten van Hargrave door en het eerste Curtin-vliegtuig werd volgens Hargrave's principes gebouwd. De ontwerpen van Hargrave hebben later ook in Frankrijk als grondslag gediend van Dumont, Bleriot en tal van anderen, om hun machines te bouwen waarmee ze zoveel succes oogstten. Zijn werk was derhalve ver van nutteloos en betekende wel degelijk een flinke stap vooruit. Het idee „vleugels" en vooral „beweegbare vleugels" was nog niet zo gauw van de baan, maar men ging eerst eens goed bestuderen hoe de vogels, die kleine meesters in het vliegen, het aanlegden om de lucht te klieven.

Volgende week no. 19:
Klapperende vleugels.

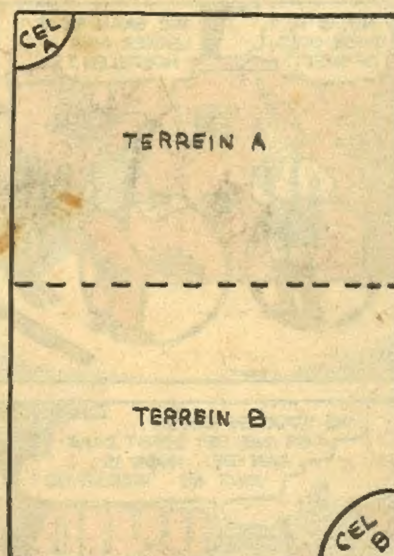
EEN LEUK SPELLETJE

Je kunt er met net zoveel kinderen aan meedoen als je zelf verkiest. Je legt dit spelletje vlak op tafel neer. Elke speler laat er om de beurt, vanaf b.v. dertig centimeter hoogte, een klein muntstukje op neervallen en noteert het getal dat v o l k o m e n bedekt is door het muntstuk. Half of gedeeltelijk bedekt telt niet mee. Wie 't eerst honderd boekt, beurt de grote jachtprijs.

JACHT-SPEL

Dit is een groepspel, dat men al met vijf tegen vijf kan spelen. Het langwerpig terrein wordt in twee gedeeld (A en B) en in een hoek van elk deel bevindt zich de z.g. cel A. en B. Beide groepen spelers scharen zich elk aan een kant van het terrein. Als 't signaal wordt gegeven door den leider, tracht elke groep in 't vijandelijk terrein binnen te dringen en ongestraft de vijandelijke cel binnen te komen. Lukt dat, dan wint de partij van den indringer het spel, mits er zich op dat moment niemand als gevangene in de cel bevindt. Wie geraakt wordt door de tegenpartij, moet in de cel en kan daaruit door zijn makkers bevrijd worden. Lukt het de tegenpartij echter, de bevrijde gevangenen en/of hun bevrijders te raken voordat ze de middellijn over zijn, dan moeten ze terug naar de cel. Hoe meer spelers, hoe moeilijker het spel wordt. Het is een kwestie van durf, handigheid en, in vele gevallen, ook van snelheid.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

HEEFT EEN GOEDE DAG.

74.

